

Als hij wakker wordt, realiseert hij zich dat iemand erop wacht dat hij bijkomt. Maar hij ziet niemand, voelt alleen een aanwezigheid als een wolk van steeds sterkere gevoelens. Die omsluit hem, van achteren.

Pas nu merkt hij dat hij zich niet kan bewegen.

Hij probeert eerst zijn hoofd te draaien om die aanwezigheid te kunnen zien. Dat gaat niet, zijn nek zit als in een bankschroef. Wanneer hij beseft dat zijn hele lichaam vastzit, zou de paniek moeten toeslaan. Het is alsof iemand over zijn nachtmerries heeft gelezen, waarin hij zich niet kan bewegen.

Waarin hij gevangen zit.

Toch gebeurt dat niet. Niet echt. De paniek slaagt er niet in om voet aan de grond te krijgen, hoewel zijn benen vastzitten, zijn armen, zijn handen, zijn torso.

En hij heeft geen idee hóé.

Het gekke is dat het niet echt pijn doet. Het voelt eerder alsof zijn handen, en dan vooral zijn vingers, verdoofd zijn, medisch verdoofd.

Hij heeft geen moeite met ademen. Maar hij is niet de enige die ademt. Het lijkt nu alsof hij de ademhaling van zijn antagonist in zijn nek voelt.

Een vochtige, geluidloze ademhaling.

Zijn leven bestond tot nu toe uit het uitoefenen van zijn beroep in de krochten van de samenleving. Hij heeft zich vaak voorgesteld hoe zijn dagen zouden eindigen. Vrijwel elke dag heeft hij zijn eigen dood voor zich gezien. En bijna altijd kon hij wel raden wie in dat betreffende scenario zijn meest waarschijnlijke beul zou zijn.

Maar nu niet.

Dit keer heeft hij echt geen idee.

Zijn ogen zijn in elk geval vrij. Die zijn aan het halfduister gaan wennen en geleidelijk komt er een grote ruimte in beeld, rommelig, ondefinieerbaar, misschien industrieel. Vochtig oud karton en bierblikjes die zo oud zijn dat ze wel verroest lijken, en drankflessen waarvan de etiketten al lang geleden zijn vastgekleefd aan wat eruitziet als een lemen vloer; injectienaalden vrijelijk verspreid tussen bijbelpagina's. Er liggen oude, duidelijk beschimmelde kleren op een hoop, verroeste én nieuwere spuitbussen spiegelen de graffititags in verschillende kleuren en leeftijden die de muren sieren als jaarringen een boomstam.

Maar er zijn ook dingen die daar niet al jaren liggen. Hij ziet glanzende stalen buizen gebogen in geometrische vormen, bijvoorbeeld een piramide, hij ziet meterslange rechthoeken van stevig karton op elkaar gestapeld, en hij onderscheidt verderop iets, op de muren die plakkerig zijn van de olie.

Er zijn vellen papier op de wanden bevestigd, vermoedelijk vastgespijkerd. Wat er op de vellen staat zou kunnen worden omschreven als kunst. Maar het is ontzettend donker daar verderop, hij kan het niet goed zien.

Toch komt het hem verbluffend bekend voor.

Het is vast pure verbeelding, maar hij meent zelfs dat de ademhaling, die nu zo dichtbij is gekomen dat de lippen van zijn kwelgeest zijn nekharen bijna aanraken, bekend aanvoelt.

De ademhaling voelt bekend.

Maar als die om hem heen draait, is het alleen maar zwart. Puur zwart in plaats van een gezicht. Een paar ogen, meer niet.

Vlak voordat zijn gezichtsveld wordt verduisterd en alles halfdoorzichtig wordt, slaagt hij erin de beelden op de muren te onderscheiden. Tot zijn verbazing herkent hij ze.

Het zijn de zeven wereldwonderen van de klassieke oudheid.

Opeens begrijpt hij alles. En tegelijkertijd niets.

Eerst wordt er iets in zijn neus gespoten en de wereld wordt anders, hij ruikt verbrand haar, en vlammeende, lachende duivels

betasten zijn steeds verder verbrande lichaam. Dan wordt er iets in zijn mond geduwd, tegen de tanden van zijn bovenkaak, en dat blijft daar zitten.

Het halfdoorzichtige wordt op een paar decimeter afstand om zijn hoofd gesloten.

Dan hoort hij een eigenaardig slurpend geluid.

Als alles nu zwart was geworden, zou dat een verlichting zijn geweest.



Dag 1



Toen de haast Bijbelse hagelstorm de omgeving in de nacht van 12 op 13 september teisterde, had hij geen beschutting gezocht. In plaats daarvan was hij naar buiten gegaan. Hij had zijn hoofd opgeheven naar het donkere firmament en zijn gezicht de hagelstenen ter grootte van erwten laten verwelkomen. Het was als een begroeting uit een andere tijd.

Nu ziet Lukas Frisell hoe het licht van de dageraad zich op deze nazomerochtend invlecht in het gebladerte dat zich uitstrekt over het glinsterende oppervlak van het open water tussen de eilanden in de scherenkust. Voordat hij de uitstekende verrekijker omhoogbrengt, snuffelt hij in de lucht en meent hij, een fractie van een seconde, dat die naar kastanje ruikt. Dan vangt de kijker in de verte een vlucht trekvogels.

Alles is nog steeds naakte natuur.

Totdat de trekvogels over een bouwwerk vliegen dat niet thuis hoort in de door de mens onaangeroerde natuur. Het duurt even voordat het bouwwerk zich aftekent als een brug, en niet zomaar een brug. Het is Västerbron, de brug die de twee grootste eilanden van Stockholm verbindt, Kungsholmen en Södermalm, en vanuit zijn uitzichtpunt op Kungsholmen volgt Lukas Frisell de zwerm over het silhouet van Södermalm.

Maar eerst schampen de vogels de groene vorm van het eiland Långholmen. Wanneer ze het eigenlijke Södermalm bereiken, merkt Frisell terwijl hij ze blijft volgen een kleine groep mensen op die zich op een schrale heuvel hebben verzameld, ook al is het even na zessen 's ochtends. Maar mensen interesseren hem niet zo. Hij volgt liever de vlucht vogels tot die boven de kleine binnenzee

een stukje naar het oosten verdwijnt.

Algauw kan hij daar niet langer ongestoord aan de waterkant liggen, hij voelt de argwanende blikken al van de vroege stadswandelaars vanaf de boulevard van Norr Mälarstrand een paar meter achter zijn rug.

Lukas Frisell zou inmiddels misschien wel voldoende geld moeten hebben om het politieflatje bij het hoofdbureau te verlaten, maar toen hij zijn eerste salaris in meer dan acht jaar had gekregen, had hij dat onmiddellijk geïnvesteerd in een geavanceerde verrekijker. Het is alsof hij nog steeds niet echt gewend is aan de gedachte dat geld de maat is van alles.

Hij komt uit een andere tijd.

Een andere wereld.

Het is zijn vrije dag, dus hij besluit de blikken te negeren en te proberen een paar laatste trekvogels in beeld te krijgen.

Lijsters, vinken, eenden en roofvogels trekken in september. De vorige vlucht die hij volgde, bestond uit eenden, dit keer hoopt hij wat echte roofvogels te zien op weg naar West-Afrika. In het gunstigste geval visarenden. Of in elk geval een wat zeldzamer vogelsoort, zoals blauwborstjes of klauwieren.

Hij richt de kijker op de steeds lichter wordende lucht boven Västerbron. Tot dusver nog niets.

Maar dan kleurt de hemel zwart, puntje na puntje wordt zichtbaar uit het niets. Vlak boven de brug slaagt Frisell erin de puntjes te identificeren als zanglijsters, en als ze rakelings over Långholmen zijn gescheerd, richt hij toch de kijker op de groep mensen op de heuvel boven Söder Mälarstrand. Die is groter geworden.

De mensen staren ergens naar. Nu ziet hij ze kijken naar iets op de kale rotsen van Skinnarviksberget. Waardóór de aandacht van de mensen wordt getrokken, is lastig te onderscheiden, maar het is zo wit dat het bijna lichtgevend is.

Frisell zoomt in op het object waaromheen ze samendrommen.

Hij stelt de focus van de hoogkwalitatieve verrekijker bij, en stap voor stap laat het voorwerp zijn onscherpte achter zich. Langzaam

maar zeker openbaart zich een sculptuur die daar eerder niet was.

Deze is krijtwit en zorgvuldig vormgegeven, en lijkt een voorstelling te zijn van een oeroude Griekse god zittend op een imposante troon.

Het is moeilijk om te bepalen of de godheid de schoorvoetend ontwakende stad zegent of verdoemt.

### 3

Het wordt intussen al snel donker. Ankan, alias Annika Stolt, bedenkt dat dit een van de meest trieste dagen van het jaar is. De lucht draagt nog sporen van de zomer, maar de duisternis en de kou liggen op de loer. Ze laten zich soms al plagerig zien, als om duidelijk te maken dat er niets is veranderd. Ook dit jaar zullen ze hun onbarmhartige klauwen in die arme noordse bevolking zetten en die een halfjaar in hun greep houden.

De huivering van weemoed maakt plaats voor een concreter verdriet, over haar verdwenen collega Anton Lindberg. Vier maanden geleden is hij in rook opgegaan. Hij had een crimineel netwerk uitgedaagd, de bende van Hjulsta, en Ankan kan het idee niet loslaten dat zij hem hebben meegenomen. Hem hebben ontvoerd of gedood. De afwezigheid van sporen is een aanwijzing op zich. Maar verder komt ze niet. Waarom zouden ze hem ontvoeren? Welke voordelen zou hun dat opleveren? Ze blijft haar hoofd er maar over breken.

Ze heeft zelf geen auto, maar ze leent er 's avonds weleens een van haar werk, zeker als ze een stuk buiten de stad op date gaat. Omdat ze bij de politie werkt, kan dat bepaalde complicaties met zich meebrengen. Als de politieradio in de auto bijvoorbeeld plotseling aangaat, schrikt ze zich soms een hoedje.

Het is tegen achten 's avonds als ze van een half mislukte date in Häggvik naar huis rijdt. Nou ja, half mislukt...? Eigenlijk niet, een brandweerman die haar zelfgemaakte *isterband* had voorgeschoteld, gerookte varkensworst, en precies het soort robuustere seks had geboden waar ze van hield. Toch had ze nog wat punten toegevoegd aan de lijst die, voortkomend uit een of andere hedendaagse psychosociale noodzaak, in haar was gaan groeien: de genadeloze vrouwelijke eisenlijst. Of is het misschien eerder zo dat ze deze vrijere levensstijl wel prettig vindt? Ze is bang dat ze een patroon aan het creëren is, een soort verslaving. *Safety in numbers*?

Maar waarom zou ze er bang voor zijn? Ze is een grote meid, een in hoge mate volwassen individu, en ze is vrij om het leven te leiden dat ze wil. In elk geval in een redelijke democratie.

Ankans inwendige peptalk wordt abrupt onderbroken door een brul uit de diepten van de geleende dienstwagen. Een of andere klootzak heeft de politieradio op het hoogste volume aan laten staan. Ze onderscheidt woorden als 'achtervolging', 'verkeersongeval', 'omleiding', 'Kallhäll'.

Kallhäll, denkt ze als ze het woord boven de rijstrook ziet verschijnen. Ze werpt zich op de rechterbaan van de E4 bij verkeersplein Tureberg en komt even later ter hoogte van Barkarby op de E18. Er is al enige file ontstaan, en aan de andere kant van het grote winkelcentrum Barkarbystaden ziet ze de eerste zwaailichten in de schemering opdoemen. Ze weet haar eigen zwaailicht op het dak van haar burgerauto te plaatsen en begint met de sirene aan door het verkeer te zigzaggen.

Eenmaal bij verkeersplein Kallhäll hebben de collega's oranje waarschuwingslichten opgesteld voor een omleiding, terwijl de snelweg is afgesloten en geblokkeerd. Een arm groentje staat enigszins onbeholpen midden op de snelweg de afzetting met zijn leven te verdedigen.

Hij ziet Ankans zwaailicht en laat haar erlangs. Ze herinnert zich plotseling haar eigen roerige tijd als groentje en zwaait hem medelijdend toe als groet. Dat zijn gezicht onverwacht wit oplicht

in de schemering maakt dat ze zich schrap zet.

Voor wat haar op het afgezette weggedeelte te wachten staat, is zich schrap zetten wel het minste wat ze kan doen.

Het is domweg een bloedbad.

Ze heeft veel verkeersongevallen gezien, dat zijn dingen die je niet snel vergeet. Maar dit is iets totaal anders. Een geüniformeerde politieman waadt rond in ware meren van bloed.

Ankan stapt uit en loopt naar het eerste verongelukte voertuig. Het is een Mercedes E-klasse van het nieuwste model, en onder de kreukels is de luxewagen vermoedelijk obsidiaanzwart geweest. Nu is hij rood, in verschillende nuances. Taaie druppels glijden langs de gehavende carrosserie naar de rood glinsterende rijbaan.

De overweldigende geur van zoet ijzer maakt dat haar maag zich omdraait.

Er zitten geen mensen in de auto, maar deze hoeveelheid bloed moet welhaast afkomstig zijn van een tiental lichamen. Onopgemerkt loopt ze verder naar de volgende wagen. Het is een bestelauto, en de achterkant zit helemaal in elkaar – ook die zit onder het bloed.

Het is een groteske en onrealistische aanblik zo in de schemering. Als een psychedelische horrorfilm.

Er zit een logo op de zijkant van de bestelauto. Ankan pakt een papieren zakdoekje, veegt het gedeelte waar bloed zit schoon en onthult het woord BLOEDTRANSPORT.

‘Ja,’ zegt een mannenstem achter haar. ‘In botsing komen met een wagen voor bloedtransport geeft speciale gevolgen.’

De stem komt haar bekend voor. Ze draait zich om. Op de linkerrijbaan van het afgezette weggedeelte staan een ambulance met het zwaailicht aan en een burgerauto van de politie met het zwaailicht uit. Ze onderscheidt een paar blauwe gedaantes in de politieauto voordat ze oog in oog staat met een man uit haar recente verleden.

‘Rahim?’ roept ze.

Inspecteur Rahim Abdulhamid van de politie knikt langzaam. Zijn gezicht lijkt wel verdoofd, helemaal niet zoals ze het zich herinnert van een paar zwoele voorzomernachten nog geen vier maanden

den geleden, toen zijn energieke lijf een troost was tijdens een golf van terroristische bomaanslagen in het land.

Hij wijst op de bestelauto en zegt: 'Daar zaten honderden liters bloed in. De bestuurder zat onder het bloed, maar heeft het er zonder ernstige verwondingen van afgebracht.'

'En jullie zaten achter die Mercedes aan?'

'Die vervolgens op dat bloedtransport inreed,' zegt Rahim met een knikje, waarna hij even zucht: 'Ik werk tegenwoordig bij Narcotica. We hadden een stel knullen uit Järva in het vizier. Die hadden via de achterdeur van een garage naar buiten weten te komen. We hebben ze toen de snelweg op gedreven. Ze kunnen niet rijden, die gasten, zeker niet met dat soort drugs in hun lijf. Een van hen is er slecht aan toe en is al met een eerdere ambulance afgevoerd – hij redt het waarschijnlijk niet – en daar wordt onze andere verslagen held weggerold om met jouw en mijn zuurverdiende belastinggeld – niet met dat van hém – in het ziekenhuis te worden behandeld.'

Terwijl hun blikken de ambulance volgen naar de volgende afzetting, stappen er twee personen uit de burgerauto, een bruinharige man met een scheve neus en een slecht geblondeerde vrouw, allebei in de veertig, allebei enigszins aangetast door de tand des tijds en de schaduwzijden van hun beroep.

'Dit zijn Rainer en Maria,' zegt Rahim. 'Zij zijn een ervaren duo dat Rilke wordt genoemd, ik heb geen idee waarom. Samen vormen wij een kleine speciale eenheid bij Narcotica. En dit is Ankan van de NOVA-groep.'

Rainer en Maria trekken allebei een gezicht waaruit respect spreekt. Dat is er blijkbaar nog na de zaak waardoor de groep op de kaart was gezet, in elk geval intern.

Ankan groet kort en richt zich weer tot Rahim: 'Wat bedoelde je met "dat soort drugs"?''

Rahim kijkt even snel naar Rilke en krijgt een knikje ter bevestiging.

'Loop maar mee,' zegt hij, en hij zet koers naar de Mercedes.

Hij trekt een paar plastic handschoenen aan en opent de nog

vrijwel intacte kofferbak. De handschoenen blijven plakken in het gestolde bloed en komen met een smakkend geluid los.

Ankan kijkt omlaag naar een grote doos gevuld met neusspray, zeker een paar honderd merkloze flesjes.

‘Zo beginnen ze met fentanyl,’ legt Rahim uit. ‘De snelle weg naar een korte maar explosieve verslaving.’

‘Fentanyl?’ zegt Ankan.

‘Je weet wat het is. Het komt in Zweden sinds de jaren negentig bij vlagen voor, maar in vergelijking met andere landen, en dan vooral de VS, is het ons tot nu toe bespaard gebleven. In Amerika is er op dit moment sprake van een echt verwoestende fentanylgolf. Maar misschien is die tijd hier nu ook aangebroken.’

‘Fentanyl is een heel sterk opiaat, toch?’

‘Een synthetisch opiaat, dat zo’n vijftig keer sterker is dan heroïne. Eigenlijk hoort het thuis in de zorg, het is al sinds eind jaren vijftig een van de meest effectieve pijnstillers. Maar geleidelijk aan heeft fentanyl op straat zijn plaats ingenomen als een van de sterkste drugs. In het drugsmilieu gaat het er op dit moment wat heftiger aan toe dan anders. We hadden onlangs een ongebruikelijk brute moord, met marteling en andere shit – hoe dan ook niet de normale modus operandi van de bendes. En we weten nog niet of dit hier echte fentanyl is of een van de vele fentanylanaloga. Dus chemische varianten die vaak nog sterker zijn, en in sommige gevallen niet eens illegaal. De wetgeving kan het niet bijbenen.’

Ankan knikt langzaam. Er gaan belletjes rinkelen in haar hoofd.

‘Is de bende van Hjulsta er op de een of andere manier bij betrokken?’

Rahim kijkt haar een tijdje aan. Dan zegt hij: ‘Ik heb gehoord over jouw kruistocht tegen de bende van Hjulsta, Ankan. Denk jij echt dat zij Anton Lindberg hebben?’

‘Geef nou maar gewoon antwoord,’ zegt ze grimmiger dan bedoeld.

Rahim knikt kort en gebaart naar de Mercedes.

‘Deze jongens horen bij de bende van Hjulsta.’

Ankan blijft even staan. Heeft ze zojuist een nieuwe weg gevonden om bij de bende binnen te komen? Via fentanyl?

Daarna komen er andere gedachten, die de beroepsmatige afbreken. Duidelijke lichamelijke herinneringen.

Ze werpt een blik over haar schouder naar het Rilke-duo. Ze staan een paar meter verderop te overleggen. Daarop buigt ze zich voorover naar Rahim Abdulhamid en fluistert: 'Wanneer eindigt jouw dienst? Wat denk je van een glaasje?'

Hij kijkt haar aan, en voor het eerst ziet ze iets geamuseerds in zijn eerder zo afgematte gezicht.

'Jij hebt mij in de steek gelaten, Ankan,' zegt hij. 'En bovendien op niet zo'n heel fraaie manier.'

Ze ziet zichzelf van buitenaf. Dat is best een nuttige aanblik. Ze staat stil, weet niets te zeggen.

Hij kijkt omlaag naar zijn bloedrode plastic handschoenen en zegt: 'Laat me eerst even het bloed van mijn handen wassen.'

## 4

Een van de aanleidingen dat ze elkaar op deze plek zien, is dat het sushirestaurant op de hoek van Hornsgatan en Ringvägen geen drankvergunning heeft. Een andere is dat Sonja Ryd twintig meter verderop woont.

In eerste instantie leek ze de nawerkingen van de gebeurtenissen van afgelopen voorjaar goed te hebben doorstaan. Maar toen begon ze ook in haar dromen levend begraven te worden en kwam haar geheime probleem naar de oppervlakte borrelen. Vervolgens werd ze gediagnosticeerd met PTSS, posttraumatisch stressyndroom.

Gelukkig waren Lukas Frisell en zij al voordat ze in de ziektewet belandde eenmaal per week samen gaan lunchen of 's avonds gaan eten. Daar waren ze de hele zomer mee doorgegaan, ook tijdens haar ziekteverlof, en nu ze deze week weer fulltime aan de slag was gegaan, zat die routine er nog steeds in.

Het begint zachtjes te regenen in het donker buiten voor de ramen van het sushirestaurant.

‘Een standbeeld?’ vraagt Sonja Ryd terwijl ze een nigiri met zalm in haar mond stopt.

‘Ik snap niet hoe je dat gemist kunt hebben,’ zegt Frisell, waarna hij een poging doet een stukje schaaldiersashimi met zijn eetstokjes op te pakken.

‘Ik ben druk geweest met terugkeren naar mijn werk. Er is dan wel niet hardop gezegd dat het bureaudienst is, maar in de praktijk...’

‘Een langzame start is vast goed.’

‘Ik ben al een paar weken op halve kracht bezig.’

Frisell haalt zijn schouders op en vervolgt: ‘Het gaat om het standbeeld van Zeus in Olympia. Blijkbaar een vrij goede kopie van gips.’

‘Het standbeeld van Zeus? Zoals in de zeven wereldwonderen uit de klassieke oudheid?’

‘Jeetje, dat jij dat allemaal weet.’

‘Dat noemen ze algemene ontwikkeling,’ zegt Ryd, en ze strijkt over haar duidelijk pas getrimde stekeltjes. ‘Je hebt die term misschien weleens gehoord.’

Frisell lacht kort en keert terug naar zijn gevecht met de eetstokjes. De toon van hun gesprekken is een belangrijk deel van hun contact. Daarentegen is de steenharde maar professionele toon waarvan sprake was bij een serie eerdere onderlinge verhoren inmiddels taboe.

Ryd neemt hem op terwijl ze verder eet en zegt: ‘Als ik me niet vergis, was dat standbeeld van Zeus enorm.’

‘Dit beeld is niet zo gigantisch,’ zegt Frisell. ‘Maar om het een miniatuur te noemen, is beslist een understatement. Misschien wel twee keer de grootte van een mens. Een soort geavanceerde bui-

tenkunst, die in het uur van de wolf op misschien wel het hoogste punt van de stad is neergezet.'

'Het uur van de wolf?'

'Ik was toen zelf buiten,' zegt Frisell knikkend. 'Een echte hagelstorm heeft iets magisch. Hij duurde ruim veertig minuten, van 03.12 tot 03.56 uur, waardoor ze ongestoord dat beeld hebben kunnen neerzetten.'

'En wie die "ze" zijn, daarvan hebben we natuurlijk geen idee?'

'Het lijkt in elk geval heel goed voorbereid,' zegt Frisell met een schouderophalen. Vervolgens fronsst hij zijn wenkbrauwen en tikt zachtjes met zijn nagel tegen zijn waterglas.

'Hoe gaat het hiermee, Sonja?' vraagt hij.

'Dat water?' vraagt Ryd met een scheef lachje. 'Heel erg goed. Volgens mij drink ik wel tien liter per dag.'

'En... het ethanol?'

Ze kijken elkaar aan. Er zweeft iets duisters tussen hen in. Frisell haalt even geen adem.

'Het is zwaar,' zegt ze uiteindelijk. 'Maar het gaat.'

'Het gaat?'

'Het gaat.'

Meer wordt er nu niet gezegd. Frisells blik glijdt naar buiten, naar Hornsgatan. Het is inmiddels donker, de straat ligt kalm in een kunstmatig licht, de regen valt aanhoudender. Er rijden sporadisch auto's langs, eentje rijdt veel te hard. Het is een karakteristieke donkergrijze snelle bak. Hij rijdt door rood en slaat scherp rechts af.

'De stillen,' zegt Ryd. 'Zonder zwaailicht. Interessant.'

'Ze gaan Ringvägen op,' zegt Frisell met een knikje. 'Zullen we aanhaken?'

'Hoezo?'

Er rijdt een wit-blauw-gele patrouillewagen achter de burgerauto aan. Ook zonder zwaailicht.

'Richting Skinnarviksberget,' zegt Frisell. 'Het standbeeld van Zeus staat maar een paar honderd meter hiervandaan. Er kan iets mee zijn gebeurd.'

‘O, shit,’ zegt Ryd, en ze kijkt op van haar bord.

‘Het regent,’ constateert Frisell. ‘Je blijft droog als je naar huis gaat. Je kunt een lekker rustig avondje hebben: lezen, tv-kijken. Het alternatief is veel minder relaxed. En zo ver van een bureau-dienst als maar kan.’

Sonja Ryd kijkt hem grimmig aan, stopt het laatste rijstrolletje met een vermoeide garnaal erop in haar mond, neemt een demonstratief grote slok water, grijpt haar rugzak en komt overeind. Frisell geeft zijn pogingen op om grip te krijgen op het laatste stukje sashimi.

Ze lopen de najaarsavond in.

Hij heeft moeite om Ryd bij te houden. Ze zijn bijna aan het begin van Ringvägen wanneer de regen in kracht toeneemt. Ze slaan af bij Yttersta Tvärgränd en wanneer ze bij de trappen naar Skinnarviksberget komen, hollen ze op een drafje verder.

De uniformen uit de patrouillewagen hebben halverwege de grindweg met de trappen een afzetting geplaatst. Door de regen menen ze te kunnen zien hoe enkele drijfnatte toeschouwers daar naar beneden worden gebonjourd. Ryd en Frisell tonen hun legittimatie, mogen erdoor en lopen de trappen op.

Ze horen luide stemmen vanaf de druilerige berg waarop het beeld staat. Geüniformeerde collega's proberen nog meer afzettingen te plaatsen en mensen te verhinderen te filmen met hun telefoon, een haast onmogelijke opgave.

Terwijl het water over haar gezicht gutst, bereikt Ryd vlak voor Frisell de eigenlijke berg en ziet een meter of tien verderop een krijtwit silhouet, van achteren: een troon, een rug, een krullende haardos een jonge Robert Plant waardig. Vanaf de andere kant, uit de richting van de steile helling, wordt een felle schijnwerper op de sculptuur gericht, die de druppels van de wolkbreek in een scherp afgebakende conische vorm richting het beeld verlicht.

Buiten de lichtbundel onderscheidt ze ten slotte twee geüniformeerde agenten, die ieder op een ladder balanceren, aan beide kanten van het beeld. Ze doen moeite om een dekzeil over het beeld te trekken, dat het moet beschermen tegen de regen.

Waarom? denkt Ryd wanneer ze onder het blauw-witte afzetlint van de binnenste afzetting door loopt. Frisell heeft haar inmiddels ingehaald.

Ze komen vanaf de rechterkant van Zeus aan. Het beeld is nu bijna helemaal bedekt met het zeil. Toch slagen ze erin de indrukwekkende details te onderscheiden, het perfect vastgelegde spel van de spieren, de kroezige exactheid van het haar en de baard.

Maar dan staan Lukas Frisell en Sonja Ryd oog in oog met de oppergod, recht van voren. Het dekzeil zit er bijna helemaal overheen. Toch zien ze hoe de regen bij het contact met de goddelijke linkergezichtshelft wit wordt, en hoe de stroperige witte vloeistof die langs de wang van het beeld loopt iets heel anders achterlaat dan witheid.

Ze komen dichterbij. Het donkere gebied langs de wang van de god krijgt steeds duidelijker contouren.

Voordat Zeus onder het dekzeil verdwijnt, zien ze allebei dat datgene wat er uit zijn gezicht tevoorschijn komt een ander gezicht is.

Wat er door de wang van de god zichtbaar wordt, is een mens.

Frisell doet een stap naar voren, Ryd een stap naar achteren.

Ze diept een zakflacon op uit haar rugtas en drinkt die leeg.